

Jesenice dz

BRCA

220050265,21/22

COBISS

OBČINSKA KNJILJARNICA JESENICE

poštnina plačana pri pošti
4270 jesenice

ISSN 1581-5001

Brca

21-22

k a z a l o

zbiranje sredstev za jeseniške otroke	...4
reforma, reforme, reformi, reforme, pri reformi, z reformo	...6
za študente šolnine, davke in ostalo	...8
pretepena in oropana v rusiji	...10
smejmo se	...12
avtoriteta	...13
d'jmo (spet) trimčkat na jesenicah	...14
anomalija	...14
7.1.2006, 8.35	...16
fotobrca	...17
raziskovanje šimpanzov ima velik pomen za razumevanje izvora človeka	...26
od hodgkinova limfoma do preporoda	...30
matejino sporočilo vagabundom	...32
tubestone	...32
zmedeni zastavonoša	...34
vseslovenska ekspanzija časopisa brca	...36
najnovejši hit 124 kanala prodajne TV mreže	...38
krona	...38
križanka	...39

u v o d n i k

I mammo jo. Prvo trojno izdajo časopisa Brca, namreč. Dvojni izdaji smo tokrat dodali še eno, tretjo številko. Foto Brca. Fotografije lahko povedo več kot lahko opišemo in zapišemo z besedo.

Domača beseda na Jesenicah, se zdi, nima prave teže. "Ni potrebe za kakšne radikalnejše spremembe" in "občinske novice so v redu", je od vekomaj odmevalo od občinske stavbe. Kar naenkrat pa se zgodi. Jesenice obišče britanski veleposlanik in Jeseničane okara, ker so premalo ponosni nase in na svoje korenine. Župan nato reče "preobrazba" in Jesenice se začnejo preobrazati. Ker so Britanci povedali, da rabimo preobrazbo.

Ko v časopisu Brca poudarjamo, da iščemo dialog, govorimo podobno kot pravijo Britanci. Če ta nekaj reče, to na Jesenicah nekaj velja. Samo zato, ker ni z Jesenic?

Sicer pa, ja, ponosni moramo biti nase! Tudi na časopis Brca.

Zakaj Jesenice rabijo preobrazbo o kateri govori župan. Za kakšno preobrazbo gre? Kaj bodo preobrazili, ali bolj po aktualno-slovensko, kaj bodo reformirali in kaj bi s temi želeli doseči? Je takšna retorika prišla na jeseniški dnevni red? Samo, da bodo reformirali in zato bili moderni ali gre za kaj več. Vprašanja so zelo namreč kompleksna, zato rabiš za iskanje odgovorov znanje. Treba je torej kopičiti znanje in ga ustrezno organizirati.

Brca je primer, kako znanje uporabiti za izdajanje časopisa. Seveda pa nam vse znanje ne bi pomagalo, če nas ustvarjalcev ne bi povezoval vsaj en skupni imenovalec. Podobne vrednote (ena prvih je solidarnost). Brez vrednot znanje ne deluje kot bi lahko. Princip po katerem vse skupaj deluje pa je ta, da vsak svoje delo opravi najboljše kakor zna. Na ta princip delujejo tudi glasbeniki, ki nam bodo igrali na Brca žuru v soboto, 10. decembra od 20. ure naprej v cafe baru Tea-ter, kamor te vabimo, da prideš in se nam pridružiš, da se spoznamo in pogovorimo. Za dialog namreč gre. Tokrat v živo.

Za uspeh je treba kaj več kot le formalno strokovno znanje. Treba je imeti občutek za ljudi, čas, okolje. Pa tudi za sebe.

Zato si lahko sedaj vzameš čas ter prelištaš in prebereš časopis Brca, v soboto, 10. decembra pa ne pozabi na Brca žur. Ker:

Zakon je bit? Brca.

Blaž Račič

brcamo:

izdajatelj: Društvo mladih Jesenice
 urednik: Blaž Račič, članki: Blaž, Mirsad, Jerneja, Neja, Grega, Petra, Maruša.
 brafon: 041 557 735 Sanja, Branko, Tina, Gašper, Tilen; Pesem: Neja; Fotografije: Maja, Maj, Blaž.
 e-pošta: brcabrca@email.si Strele in Grizli, Mina, Maja G., Branko; Naslovnica: Mina Mokar;
 tisk: Medium, Zabreznica, Oblikovanje: Jamaja; Stripi: Deisy; Križanka: Blaž, december, 2005,
 naklada: 1000 kosov Izdajanje časopisa Brca podpira Občina Jesenice

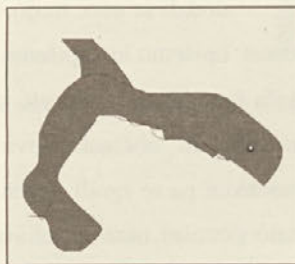
solidarnost je, a žal životari

Projekt zbiranja sredstev za učence jeseniških osnovnih šol Društva mladih Jesenice o katerem smo poročali v prejšnji številki časopisa Brca je uspel. Zbrali smo 160.000 tolarjev, kar je bilo manj kot smo na podlagi zagotovil 13 jeseniških občinskih svetnikov (očitno neupravičeno) pričakovali (487.383 tolarjev) - da smo imeli še skrite želje o višjem znesku zbranih sredstev, pa ne bi izgubljali besed. Kljub temu smo zadovoljni, da je akcijo podprlo pet občinskih svetnikov. Za podporo akciji smo jim v imenu Društva in otrok, ki se bodo lahko udeležili katere od aktivnosti, ki se je sicer zaradi pomanjkanja denarja ne bi mogli, dolžni zahvalo. Po končanem zbiranju smo vsaki od štirih jeseniških osnovnih šol nakazali po 40.000 tolarjev, s šol pa so se nam zahvalili in sporočili, da so bili veseli teh sredstev.

Za akcijo zbiranja sredstev za tiste jeseniške otroke, ki se zaradi denarnih težav ne morejo udeležiti katere od šolskih ali občinskih aktivnosti, smo se odločili, ker so si jeseniški občinski svetniki neupravičeno povišali sejnine (z dobrih 24.000 tolarjev na 37.000 tolarjev). Zato smo vsem svetnikom predlagali, da znesek zvišanja sejnine (približno 12.500 tolarjev) za mesece april, maj in junij, namenijo za humanitarno akcijo. Pri tem smo še posebej računali na sodelovanje tistih svetnikov, ki so nasprotovali povišanju sejnine, saj se je bo

odločanju o povišanju sejnine občinski svet (kar se sicer zgodi le redko) razdelil na pol. Očitno pa so bili denarci od sejin tudi

tistim svetnikom, ki so nasprotovali povišanju sejnine, tako dobrodošli, da so zelo hitro pozabili na to, kako so glasovali ob odločanju.

Akcijo je podprla svetnica **Vera Pintar** (z zneskom v višini 37.491 tolarjev) in štirje svetniki: **Boris**

Smolej (37.500 tolarjev), **Dušan Lavtar** (35.000 tolarjev), **Roman Savinšek** (24.997 tolarjev) in **Ivo Ščavničar** (24.994 tolarjev). Ob tem se moramo še enkrat spomniti, kateri svetniki so požrli dano besedo: **Jožef Zidar**, **Slavko Humerca**, **Ibrahim Smajić** in **Valentin Markež** iz LDS ter **Božidar Brudar** iz SDS (vsi navedeni so glasovali za povišanje sejin), **Andrej Černe** in **Mihael Gluhar** iz NSi, **Zoran Kramar** in **Tomaž Mencinger** iz SD, **Matilda Klinar** in **Marko Zupančič** iz SLS, **Srečko Noč** iz SNS in **Franc Šifrer** DeSUS (vsi so se opredelili proti povišanju sejin). Ostali svetniki občinskega sveta so sodelovanje v akciji ali zavrnil ali bili neodločeni ali pa ponujali druge pogoje sodelovanja. Teh pa nismo spreminjali; svetnikom smo večkrat jasno predstavili način sodelovanja.

Obremenitve in odobritve

zap. št.	naziv usmeritve račun usmeritve banka usmeritve namen	znesek obremenitve	znesek odobritve	naša referenca referenca usmeritve opis transakcije vrsta posla in opis	datum knjiženja datum valute reklamacijska številka TRN - povezovalna št.
1	Osnovna šola toneta čufarja je T012416030654038 Banka slovenije Humanit akcija	40.000,00		00 0510120300435 00 20051012 Odliv žiro A3011	12.10.2005 12.10.2005 0510120300435 A3011-0029985131
2	Oš prežihovega voranca jesenic T012416030654135 Banka slovenije Humanit akcija	40.000,00		00 0510120300436 00 20051012 Odliv žiro A3011	12.10.2005 12.10.2005 0510120300436 A3011-0029985132
3	Oš poldeta stražisarja jesenic T012416030654232 Banka slovenije Humanit akcija	40.000,00		00 0510120300437 00 20051012 Odliv žiro A3011	12.10.2005 12.10.2005 0510120300437 A3011-0029985133
4	Osnovna šola koroška bela.jese T012416030653941 Banka slovenije Humanit akcija	40.000,00		00 0510120300438 00 20051012 Odliv žiro A3011	12.10.2005 12.10.2005 0510120300438 A3011-0029985134

Del bančnega izpiska s katerega izhaja, da smo zbrana sredstva res nakazali jeseniškim osnovnim šolam.

Pri tem je zanimivo še to, iz katerih dveh strank prihajajo svetniki, ki so podprli akcijo. Vera Pintar, Boris Smolej, Dušan Lavtar in Ivo Ščavničar so člani Socialnih demokratov, Roman Savinšek pa zastopa barve Slovenske demokratske stranke (edini od svetnikov, ki je glasoval za povišanje sejin in je hkrati podprl tudi našo akcijo). S solidarnostno gesto so svetnica in svetniki pokazali, da solidarnost na Jesenicah še ni dinosaver, pozabljen in pripravljen za na pot v ropotarnico zgodovine, čeprav se glede na velike besede in obljube ostalih lokalnih politikov zdi, da ima pot do tja že tlakovano.

Seveda je ob tej ugotovitvi takoj treba zanikati mogoča namigovanja, da gre za promocijo neke stranke. Časopis Brca se namreč ne sprašuje po načelih, ki jih zastopajo posamezni politiki, pač pa po njihovih dejanjih. Ta pa govorijo svoje in hkrati kažejo tudi na to kaj se s solidarnostjo dogaja v družbi.

Danes se večinoma vsak briga le zase in svoje bližnje, žalostne zgodbe, ki jih na Jesenicah lahko spremljamo praktično pred nosom, pa nas zanimajo le redko ali pa sploh ne. Edino merilo, ki ga (kao) razviti svet upošteva, je namreč

gospodarska rast. Če ni gospodarske rasti je preživetje praktično nemogoče, pravijo. Prav v tej rasti pa se skrivajo tudi številne človeške zgodbe in usode, ki jih sploh ne zaznamo, ker živimo v ozkem in namišljenem, nerealnem svetu lastnega ugodja. Tu postajamo orodje kapitalističnega in izkoriščevalskega sistema, ki piha na dušo *kralju potrošniku*, ki končno in vedno znova lahko le ugotavlja, da je sicer le postranski dejavnik mašinerije, a zelo pomemben za potrošnjo. Kapitalistična mašinerija je individualiziranega člana sodobne družbe pritegnila k trošenju zaslužka za kupovanje stvari in storitev, ki jih (spet, kao) rabimo - za doseganje ugodja. Pri tem je ironično to, da ta ista mašinerija

hkrati tudi predpisuje kaj je ugodje. Le spomnite se reklamnih TV spotov za cigarete z značilnim kavbojem. Spot je predstavljal divjost in neukročenost, te lastnosti pa so s kajenjem cigaret te znamke prevzeli kadilci. S cigareto so dobili bolj "divji" videz. V svetu, ki je voden z manipulacijami, pa za solidarnost, na žalost, ostaja vse manj prostora. To smo opazili ob tej akciji. Poleg tega smo s projektom zadovoljni tudi kot z izkušnjo. Še enkrat se je namreč potrdilo, da človek, ki naredi napako in je ne popravi naredi še eno napako. Potem ko je prejšnji časopis Brca izšel sem od nekaterih svetnikov slišal "oh, saj sem mislil pa sem čisto pozabil" in "tega pa res ni bilo treba" (objave namreč, op. B.R.); "saj sem mislil nakazati ...". Pri tem je zanimivo to, da so nekateri sogovorniki priznali napako, a je niso popravili s tem, da bi svojo obljubo dejansko izpolnili. No ja, takšen pač ta svet je in tudi občinski svetniki so le ljudje, ki marsikaj govorijo, vseh obljub pa tudi ne izpolnijo.

Blaž

reforma, reformi, reformi, reformi, pri reformi, z reformo

**kam nas bo popeljal reformatorski duh
konzervativne oblasti?**

Oktobra, skoraj natanko leto dni po prelomnih parlamentarnih volitvah, ko si je večina volivnih upravičencev na vrhu parlamentarne rang liste zaželela druge stranke, se je začelo zares. Konec je gospodarskega gradualizma - postopnih korakov ekonomske preobrazbe, konec je neizkoriščanja "narodnogospodarskih" potencialov, konec je pešanja konkurenčnosti in prepočasnega razvoja, predvsem pa je konec uživanja starih privilegijev ter lenarjenja. Vlada pod vodstvom Janeza Janše in na podlagi ideološko-programskih izhodiščih več kot dvestočlanskega vladnega odbora za reforme želi do časa dokončnega prevzema evra - torej do konca naslednjega leta - sprejeti ekonomske in socialne reforme slovenske družbe.

Osnovni obrisi reformnega paketa predvidevajo radikalno spremembo davčne ureditve - zlasti ukinitve progresivno porcionalnega obdavčenja ter dvig davka na dodano vrednost, liberalizacijo ter fleksibilizacijo dela in delovnih pogojev, klenjenje socialne države ter mehčanje trdovratnega podalpskega poslovnega okolja, zlasti kar se tiče birokratskih procedur. Janševa ekipa se je z oktobrom loti-

la javnejšega propagiranja 60-ih ukrepov, ki naj bi Slovenijo in njeno gospodarstvo popeljali med zvezde evropskega in globalnega prostora. Navsezadnje si vsi ja želimo zmanjšati razvojni razkorak z 'naprednim' Zahodom, saj bi se ja vsi počutili slabo, če nas prehitijo, Litva, Estonija, kaj šele Hrvaška ali Slovaška, mar ne?

In ne glede na to, da se 'ablast' zavzema za široko družbeno razpravo in na njej temelječega vsesplošnega prikimavanja reformnemu paketu, so se - vsaj v prvi polovici meseca - številna prepričevalna srečanja izvajala za zaprtimi vrati, v zaključenih družbah. Seveda so po zaključku teh konspirativnih klavzur "ugledni udeleženci" ter "nosilci projekta" še enkrat izpovedali retorično prepričljive argumente ter predstavili svoje morebitne, a vedno pristanske, zadržke, le redko, in s strani vedno istih - predvsem predstavnikov oziroma zastopnikov tako imenovanih delojemalcev - pa se je dalo slišati kako bolj odločno o nesprejemljivosti določenih elementov reformnega paketa. Sicer pa se vsi strinjajo, da je nekaj potrebno storiti oziroma spremeniti - nenazadnje,

kdo pa bi si po desetletjih nakladanj o dinamičnem, spreminjajočem in vitalnem svetu upal biti proti "spremembam"?

Ne glede na to, da nismo konzervativci ter da tudi sami v principu nismo proti spremembam, pa nas zgodovina in izkušnje učijo, da je potrebno biti pri 'spreminjanju' vedno previden - saj spremembe, tudi tiste hotene, niso vedno apriori na boljše, mar ne? Naj predlagamo nekaj izmed 'večnih' načelnih vprašanj, ki si jih moramo zastaviti, ko nam kdorkoli že predlaga "spremembe", in nanje poiskati primerne ter zadovoljive odgovore: 'Kaj se želi spreminjati?', 'Kdo želi spreminjati?', 'Kakšne so spremembe, ki se nam obetajo oziroma predlagajo?', 'Zakaj spremembe?' ter še na primer 'Kakšne bodo predvidene posledice sprememb?'

Ker si ne delamo utvar, da smo zmožni zadovoljivo odgovoriti na ta vprašanja in zadovoljiti tuzadevno radovednost bralk in bralcev, pa tudi ker smo v dosedanjem besedilu povedali nekaj v odgovor prvim trem vprašanjem, se bomo do konca pisanja pozabavali le še z iskanji odgovor na vprašanje zakaj ekonomske in socialne reforme Republike Slovenije ter kakšne bodo posledice tega početja? Prvi odgovor na motivacijo za reforme najdemo v psihološke gonu vsake oblasti oziroma administracije: treba je (nekaj) delati, ne glede na to, kako resna je materija, s katero delaš. Ker pa je odgovor, da gre za reforme zaradi reform, že na prvi pogled nezadosten, je treba priznati, da želijo reformatorki globinsko in dolgoročno spremeniti socialno-kulturni in ekonomsko-administrativni ustroj tukajšnje družbe. Seveda pa se del odgovora na vprašanje o vzrokih reformistične vneme vedno da najti tudi v dejstvu, da reformist vidi realnost kot deformirano, nezadovoljivo in nepopolno, zaradi tega

bi se rad zadovoljil, svet formiral in ga izpopolnil.

Neposredno s tem, torej z reformističnimi vzroki in motivacijo, pa so povezane tudi nameravane in nenameravane posledice oziroma učinki projekta. Reformatorji pravijo, da gre za spremembe na boljše, da bomo gospodarsko bolj odprti, vabljivi in konkurenčni, ter da je eden od ciljev ohranitev ali celo izboljšanje socialnosti države. A jim ne verjamemo. Delali bomo še bolj fleksibilno, bolj mobilno, več in najverjetneje kvečjemu za nominalno enake prejemke, v povprečju bomo obdavčeni bolj, državni oziroma javni sistemi bodo še bolj zategnili pasove ter postali še manj prijazni, udenarjanje sveta

bo še izdatnejše, pri tem pa bo niz uciviliziranih življenjskih dobrin še bolj nedostopen. Življenje bo za Janeza Novaka - in to smo prej ali slej vsi, mar ne? - še bolj negotovo, ihtavo in komolčarsko, biznisom in njih lastnikom pa bo šlo na bolje. In to naj bi si vsi želeli?

Mogoče je ob premišljevanju o "nujnosti" in "neizbežnosti" tokratnih reform spet primeren trenutek, da za hip postanemo in se vprašamo: smo ljudje tu zavaljo financ in gospodarstva, ali pa sta finance in gospodarstvo tu zavaljo ljudi? Smo sploh še ljudje ali zgolj številke v abstraktnih tabelah domnevno 'prvega med enakimi'? Za konec oziroma v pozdrav neomajnim,

neustavljivim ter "dobronamernim" reformatorjem, njihovemu eksperimentu in njega subjektom pa zgolj še: 'Živi bili pa videli!' Saj nam kaj drugega ne preostane, ali pač?

Mirsad BEGIĆ

V Sloveniji študent lepo živi. Pa naj še kdo poskuša to zanikat!

Imamo sicer probleme; lastniki stanovanj nas odirajo, študijska literatura stane, moramo tudi jest, itd. A po drugi strani imamo študentske servise, študentske domove, knjižnice, bone, itd. Ter postajamo vedno bolj arogantni do oblasti oz. zakonodajalca v primerih, ko poskušajo poseči v pravice, ki so nam jih izborile prejšnje generacije študentov!

Naj kar takoj povem, da podpiram zmanjševanje oz. spremembo obstoječih pravic (oz. privilegijev). In čeprav sem zagovornica socialne države, levičarka in sploh privrženka enakih možnosti za vse, mi je ta vlada vsaj v eni (a samo v tej) točki všeč - upala si je podrezati v bistvo ujčkanja študentarije. Kajti takšno stanje je škodljivo, saj imajo študenti v primerjavi z diplomanti neverjetno boljše socialno stanje, boljše možnosti za delo in še bi lahko govorili. Evidentno je, da stvar kliče po reformi! A naj takoj povem tudi to, da so vladni predlogi sprememb na tem področju bizarni oz. smešni. In če pustim ob robu

vse njihove pogruntavščine, se pri eni pač moram ustaviti. Vsak, ki ima vsaj malo soli v glavi, bo namreč ugotovil, da je predlog odloženih šolnin, katere naj bi potem vračal samo tisti, ki bo dobil dobro (plačano) službo, v svojem bistvu podpiranje ne le tistih, ki take sreče ne bodo imeli, ampak v večini študentov, ki faksa ne naredijo. Kar pa je proč vržen denar.

Jaz predlagam šolnine in to konkretne! Recimo 500 jurjev na leto. In recimo še, da to ne bi bile klasične šolnine, ampak kavcija. Na začetku leta plačaš in če letnik narediš, potem ti to vrnejo. In naslednje leto isto. Seveda ti malo pobere inflacija, a to ni velika izguba. V bistvu bi kreditirali faks in če bi le-ta znal dobro razpolagati s kešem, bi lahko pridelal še kaj dobička. Ampak v ekonomske vode se ne bi podala...

Bi videli potem, koliko zajebancije s statusom bi še imeli. Ali bi se še kdo vpisal na nek faks, ki nima omejitev, samo zato, da bi imel eno leto status? Verjetno ne. Ali pa bi jih bilo prekleto malo. In 500 jurjev se pa tudi da nabrat v srednješolskih letih, če je volja (brez pomoči staršev, seveda!).

Torej to ne bi bil nek hud problem. Mogoče bi le tistim, ki resnično izhajajo iz revščine, del ali večino kavcije krila socialna.

S študentskim delom je tudi hudič. Možnost zlorabe prevelika, kar je lepo vidno v praksi. Najhujši problem je seveda v tem, da je veliko lažje dobiti delo kot študent kot pa se redno zaposliti. Študenti smo za delodajalce cenejši in odpustijo nas lahko kadarkoli. Ta sistem ti v času študija izjemno koristi, potem pa se sprevrže v nasprotje; prav zaradi tega je lahko redna zaposlitev enako mogoča kot sedmica na lotu.

Obdavčitve pač nihče ne mara, a kaj lahko sploh storimo? In kako doseči, da recimo strokovno delo, ki ga zdaj opravljata dva, trije študenti, dobi diplomant? In ali ni že malo izrojeno, da se je potrebno za strokovna dela preko študentskega servisa prijavljati na isti način kot za redne zaposlitve (pošiljanje CV, intervjuji, poskusna doba)? In ta dela se potem opravljajo 8 (in več) ur na dan. Menim, da je to delo več kot primerno za redno zaposlenega človeka.

A študentsko delo je tudi priložnost za

Avto šola K&D, Titova 22a, Jesenice, pon-pet: 9.00 - 12.00 in 14.00 - 17.00

K&D

Tečaji CPP, Vožnje kategorij A,B,C,E,B+E,H

Titova 22a, Jesenice, e-mail: as.kind@siol.net

04 586 13 55 ali 041 676 100

študente solnine, davke in ostalo

zaslužek, ne le za študente same. Le pogledajte, kako študentski servisi rastejo kot gobe po dežju. Da o poslih, ki se jih zadnje čase grejo določeni posredniki študentskega dela (vstop v biznis: lastništvo hotelov, vode in kar je še tega) sploh ne govorim.

Pošteno priznam, da za ta problem ne morem ponuditi konstruktivne kritike, ampak le kritiko samo. V nebo vpijajoče dejstvo je, da je tak sistem slab. Po drugi strani pa je potrebno študentom zagotoviti možnost, da lahko preživijo v času študija. A pozor - preživijo oz. si zagotovijo primerno življenje v času študija. To je pa

tudi vse! Ne pa, da dobijo redno zaposlitev in povečujejo nezaposlenost!

Boni, ti so po mojem mnenju tudi slaba stvar. Ali bolje rečeno - izrojena stvar. Če vlada kdaj odobri denarno pomoč nekemu tekstilnemu podjetju, vsi pizdijo, da je to proč vržen denar. Ali pa če subvencionira nerentabilne gospodarske panoge sploh. Boni so, po mojem mnenju, subvencioniranje ljubljanskega (mariborskega, ...) gostinstva. Pomislite, koliko restavracij bi preživelo, če ne bi imeli bonov? Le-ti so za gostince prava mana iz nebes. Ne le, da ima restavracija tako zagotovljen prihodek, tudi kakovost le-teh, ki "prešaltajo" na bone, se navadno poslabša (ne rečem, da to velja za vse, po izkušnjah sodeč pa lahko to trdim za večino).

Aja, pa trgovina z boni tudi cveti. Ste že kdaj šli kupiti bone in vas je prijazni ubogi fant (lahko tudi dekle, jaz pač srečujem le fante) vprašal, če vam ta mesec "ostaja kaj bonov in bi bili tako prijazni, da jih kupite zanj, pa še kako denarno malenkost vam pusti"? Ali veste, kam navadno gredo taki boni? Naravnost do gostinca, ki vzame bon, plača "fantu" in ima čisti profit, saj za bon "ne skuha nič"!

In nazadnje, pa ne čisto nepomembno - študenti (tudi zaradi bonov) ne znajo kuhat. Večina. Hrenovke in juhe iz vrečke pač ne štejejo.

Torej: solnine, davki da, boni ne, pa še kaj bi se našlo. Sistem kot ga poznamo zdaj je zasnovan na dobrih idejah, a kaj, ko je izvedba katastrofalna. Enake možnosti za izobraževanje vseh slojev je možno zagotoviti tudi drugače. Menim, da bi bilo bolje, če bi več vlagali v študentske domove (lastniki stanovanj nas resnično odirajo) in sistem štipendiranja (cenzus za pridobitev republiško štipendijo je zdaj prekleto nizek). Z denarjem je mogoče tudi jesti. Pa ne mi ponujat argumentov, da ni časa: dobro kosilo se da skuhat tudi v eni uri ali manj! Kaj pa zaposleni? Oni tudi morajo jesti ter velikokrat nimajo časa!

Resnično ne razumem, zakaj študentarija vztraja na svojih okopih, ko pa vsi vemo,

da nam bo približno 5 let lepo, potem bomo pa najebali. Zakaj ne bi kakšna sredstva raje preusmerili v pospeševanje zaposlovanja?

Ali ni današnje stanje škodljivo za vse? Tako za zdajšnje študente - bodoče nezaposlene kot tudi za državo, v kateri mladi študirajo leta in leta, ker se pač splača imeti status?

Naj na koncu še enkrat poudarim, da država po mojem mnenju mora zagotoviti enake možnosti vsem, ki si želijo izobraževati, a tak sistem kot ga imamo, nam prinaša več škode kot koristi.

Jerneja

pretepena in oropana v rusiji

Kljub neljubemu dogodku v začetku meseca septembra, ko so ju v Rusiji napadli in oropali neznanci, jeseniška popotnika Janez Sterle-Strelc in Klemen Zupančič-Grizli še vedno razmišljata o dokončanju zastavljenega cilja, poti okoli sveta z Lado Nivo. Ko sem se z njima pogovarjal pretekli teden, sta mi zagotovila, da ju ta dogodek še zdaleč ni odvrnil od potovanja, kvečjemu je prispeval k njuni odločenosti do iskanja zadnjih resničnih pustolovščin.

Vse skupaj se je začelo v Afriki, ko je skupina sedmih jeseničank in jeseničanov prepotovala Saharo in obiskala Mali. Strast po odkrivanju novih dežel in spoznavanju

novih ljudi je bila premočna, poleg tega so svoje prispevali tudi delodajalci, ki niso razumeli avanturizma te vrste in so začeli postavljati ultimete. Ideja o poti okoli sveta se je tako rodila. Ostalo zgodbo verjetno že poznate, zato smo se v svojem pogovoru osredotočili zgolj na njune izkušnje z ljudmi v Rusiji. In večina jih je bila dobrih. Nekatera srečanja so bila žal manj prijetna.

Kaj se je torej dogajalo na vzhodu Rusije pred dobrim mesecem?

Po besedah Grizlija in Strelca se je vse skupaj začelo, ko se jima je pokvaril ležaj na sprednjem kolesu. Na servisu v Lučegorsku so jima zamenjali vse končnike,

ležaja pa ne, zato se nista pripeljala prav daleč. Že na servisu so si verjetno dobro ogledali njuno opremo (predvsem tehnologijo) in predvidevata, da so takrat začeli načrtovati rop. Tisti dan sta po 50

prevoženih kilometrih prespala pri policijski postaji, ker pa je bil naslednji dan sobota in Rusi na ta dan običajno ne delajo, sta imela probleme z iskanjem mehanika. Takrat sta, ne prvič, spoznala tisto pravo

rusko gostoljubnost. Pomagal jima je Andrej, a tudi z njegovo pomočjo mehanika niso našli, zato ju je povabil v prijateljevo dačo, ki je bila dostopna le s čolnom. Obdani z vodo in brezkončnimi sibirskimi gozdovi so uživali v prvobitnih razmerah in si čas krajšali z ribolovom in lovom. Njima na čast so Rusi ustrelili celo črnega medveda. Tudi avto so že popravili, a je Grizli izgubil ključke. Ko je lezel iz dreva, mu je z roke padla jakna in z njo ključki in to se je izkazalo za tragično napako. Njun gostitelj Andrej je medtem namreč

že slišal govorice o plenu in načrtu, da naša dva popotnika oropajo, zato jima je ponudil svoje spremstvo, ki pa sta ga morala odkloniti. Ko so jakno in z njo avtomobilske ključke končno našli, sta sama nadaljevala pot in kmalu se je zgodilo.

Dogodek je Grizli, ki je takrat vozil Nivo, opisal z naslednjimi besedami: "Že po približno 30 kilometrih naju je prehitela Toyota in se od strani zaletela v najin avto, zato sem ustavil. Oni so pri tem precej poškodovali svoj avto. Odpravil sem se do voznikove strani Toyote in dejal: "Jaz nisem nič kriv, pokličimo policijo." Takrat pa me je voznik močno udaril v obraz. Hoteli so me zvleči v prtljažnik, pa sem se preveč upiral. Niti me niso več topli, verjetno zato, ker sem bil ves krvav in se nihče ni hotel umazati."

Strelc je dogodek opisal podobno: "Ko sem opazil, da je Grizlija dobesedno odneslo od okna, je bilo že prepozno. Takrat je tudi mene v oko udaril eden izmed roparjev in ko sem se zvil po tleh, so me še prebricali. V tistem trenutku niti

nisem premišljeval o tem, kaj se nama bo zgodilo."

Ko so se roparji le nekako pomirili, so jima roke in noge povili s selotejpom in ju pustili v gozdu ob cesti. Vezi sta se kmalu rešila, a ostala sta sama sredi sibirске divjine.

Strelc: "Peš sva morala iti do prve hiše in od tam sva poklicala policijo. Prvo noč sva prespala kar na postaji v Lesozavodsku in medtem so že našli avto, da sva se vsaj preoblekala lahko. Pobrli so tehniko, dokumente in denar, tako da sva bila kar v škripcih. "V naslednjih dneh je na plan prišla tista prava, ruska gostoljubnost. K sebi ju je povabil Sergej, tišlar, ki je za delavnico imel tudi savno (banjo). Tam sta se lahko končno umila in uredila.

da hočejo 400 evrov, sicer nama prestrelijo vse gume. Ko jima je Grizli razložil najino situacijo, so se zadovoljili s 100 dolarji. Pa še ta bankovec je verjetno bil ponarejen, saj ga na banki niso hoteli sprejeti."

Grizli: "Ker nisva hotela ostati nič dolžna, sva ponudila svojo pomoč pri tišlariji. Pomagala sva zlagati dilce, a sva že prvi dan prekoračila normo. Rusi namreč delajo zelo počasi. Verjetno so naju tudi zato rajši prosili, če lahko popraviva električno pri kombiju. Poleg tega so naju vozili po raznih ekskurzijah in še celo digitalni fotoaparati so nama podarili."

Janez: "Ljudje v Rusiji so zelo prijazni in radi pomagajo. Srečaš pa, žal, tudi tiste manj prijetne. Že pred Jekaterinburgom sva imela priložnost spoznati temnejšo stran ruske družbe. Prehiteval naju je avo in sovoznik je divje začel mahati, naj ustaviva. Zapeljal

sem ob rob cestišča in približali so se nama fantje iz avta. Prav lepo so se predstavili. Rekli so, da so lokalni cestni banditi in

če ti pokradejo vse. Na vprašanje, kakšen je njegov splošen vtis o

Rusiji, je Strelc odgovoril: "Z dvema besedama, velika in ravna. Vse je ogromno, tega se zaveš že, ko se tri ure voziš mimo ene same njive. Najbolj me je presenetila ravnina. Ural sem si vedno predstavljal kot običajno hribovje, pa sploh nisva vedela, kdaj sva ga pečkala. Klanci sicer so, a se celotna pokrajina dviguje tako enakomerno, da jih sploh ne opaziš. Le avto vleče malo slabše."

Po ropu, ko sta ostala brez vsega, je v Sloveniji stekla akcija nabiranja denarja

za njuno srečno vrnitev. Zanimalo me je, če imata kaj povedati vsem, ki ste prispevali. Grizli: "Zahvaljujeva se vsakemu posebej in tudi vsem skupaj. Prav nerodno mi je, da imava toliko prijateljev. Presenečeni so bili celo na Slovenskem veleposlaništvu v Moskvi."

Tudi zaradi takšne podpore sta fanta odločena, da bosta pot nadaljevala takoj, ko zbereta dovolj denarja. Svet čaka na tiste, ki si ga upajo spoznati.

S Klemenom Zupančičem-Grizlijem in Janezom Sterletom-Strelcem sem se pogovarjal Grega Krže.

sobota, 10.12.2005 ob 20. uri, cafe bar teater

brca žur ob izidu trojne izdaje časopisa Brca

Ustvarjalcem in bralcem časopisa Brca bo igrala zasedba **Tubestone**
Zakon je bit Brca!

smejmo: se

Opažam, da se ljudje vse manj smejimo . . . "Le zakaj", se sprašujem. Smejati se je vendar tako prijetno . . . sproščujoče. Pomislite, kakšna topla aura se ustvari okoli nas, ko se smejimo. Aura, ki nas greje navznoter - greje nam srce. Naš nasmeh pa ima lahko prav tako topel učinek tudi na ljudi okoli nas - če nam ti le dovolijo . . . oz. si dovolijo. In prostor kmalu napolni toplota.

Nič nas ne stane, če se pri tem, ko srečamo kakega človeka, ki ga poznamo ali pa tudi ne, lepo nasmejimo, pozdravimo, se objamemo ali pa mu stisnemo roko. "Kako si"? "Kako gre"? Tako je obema takoj veliko lepše. Z nasmehom okoli nas ustvarimo nek pozitiven naboj - ki lahko tudi zdravi. . . Dušo. Našo, blagodejno pa lahko vpliva tudi na dušo ali počutje drugih. Smeh LAHKO zdravi. In mislim, da NAS ZDRAVI. Ni zastoj star pregovor, ki pravi: "Smeh je pol zdravja". Res je. Ko se takole smejimo, smo kot luč, ki sveti v temi in kaže pot proti izvoru svetlobe.

Sicer pa smo refleks nasmeha razvili že kot čisto majceni otročki. Spomnite se! . . . Ne vas samih! Drugih dojenčkov, ki ste jih imeli priložnost spoznati tekom svojega življenja . . . Čudovit občutek, sproščujoč, osrečujoč. Da, osrečujoč. Smeh, sreča in veselje. To troje gre eno z drugim . . . Smeh je uzgodovinen tudi v slikarski umetnosti. "Skrivnostni nasmeh Mona Lise" preneka-tere duhove buri še danes. Ker je skrivnost . . . pa vendar ni. Včasih se mi zdi, da se ljudje dostikrat sploh ne zavedamo, kakšno bogastvo nosimo v sebi. Vse preveč se nam mudi, da bi se ustavili, in pomislili.

Malo za hec, malo zares sem pobrskala še

po slovarju slovenskega knjižnega jezika (SSKJ) in odkrila tole definicijo: "Nasmeh je izražanje zlasti veselja, sreče z izrazom na obrazu, navadno z raztegnjenimi ustnicami, in glasovi". Hja, sem si rekla, pa saj to vendar pišem.

Seveda je res, da se včasih počutimo povsem na tleh, nemočne, žalostne, obupane in še bi lahko naštevala. In da nam takrat enostavno ni do smeha - menimo, da se NE MOREMO smejati. Pa vendar. Če se nam v takih in podobnih trenutkih vendarle uspe nasmejati se kljub situaciji oz. stanju v katerem se trenutno nahajamo vendarle počutimo malce bolje - pa čeprav le za trenutek.

Le pristen nasmeh šteje, ne zlagan in hinavski. Slednji ima prej kot kaj drugega razdiralsko moč med ljudmi, od njega veje hlad . . . in smrad. Smejati se po sili se mi zdi neumno. Tak človek laže samemu sebi - pa še drugemu, ki ga, če že ne takoj, pa slej

ko prej razkrinka. Postane mu neprijeten - ozračje me med njima se naelektri in aura ni več naravno svetla in topla, kajti v njej so začele švigati umetne strele. . . Brez veze.

Vsak izmed nas, pa četudi sam misli da ne (več), se zmore pristno nasmejniti, pa če mu je to še tako tuje - in spravlja v predal "NEPOTREBNO", "NEPRIJETNO" ali "ODVEČ". Ne! Ni odveč!! Še kako dobrodošlo je! . . . Sicer pa to vedo že majhni otroci.

Zato navijam, da se sami v sebi in tudi drug z drugim čim več smejimo, da se ne sramujemo tega ("smeh ni greh" velja še en rek). Delimo si smeh, srečo in veselje in svet bo veliko lepši, veliko svetlejši in veliko toplejši . . . Lepo nam bo . . .

Dajmo! Smejmo se! Grejmo se! :) :) :)

avtoriteta

(?? . del)

Nič ni:
resnično,
grdo,
zlobno,
slabo,
nevzdržno,
kot ti,
kot jaz
in najmanj
kot midva.

Neja

Ta tetka je posebna tetka, ki ji kriza srednjih let očitno ne prizanaša. Stoka praktično na vseh področjih, ki imajo karkoli opraviti z vzgojo, bodisi otroka bodisi odraslega državljana - edino Živalska farma je še ni doletela (mhm, kaj pa okužene živali??). Institucionalizirana avtoriteta, "teta" o kateri pišem, ima hudo identitetno krizo in cele generacije so prepuščene s kvazidemokracijo naphanim zapovedim, kako se lahko živi. So odgovadali starši ali pa je stroka tista, ki je zabredla, ni vprašanje, ko je vendar jasno, da ne eni ne drugi ne morejo več gor spraviti ene poštene srečne generacije. Zakaj? Posplošujem - pa vendar: ker pripadamo civilizaciji, ki se je odrekla idealom. Idealom v smislu skupnih ciljev neke (z)družbe, katerim bi sledili na podlagi sorodnih vrednot. Visokim, morda drznim, plemenitim idealom. Lahko dosegljivih "sprot-nih" idealov je dandanes seveda v izobilju in v potrošniški družbi običajno kaj kmalu zbledijo. No ja, stvar okusa, ampak po mojem skromnem mnenju brez idealov ni nič.

Nikamor te zares ne vleče, za nič se ti v resnici ne zdi vredno (po)trpeti, vztrajati. In če ne verjameš v nekaj, kar morda presega okvire izbrane življenske destinacije in se morda zdi nedosegljivo, nimaš "vzvoda" za življenje. In ga tako tudi ne moreš nuditi. Nepregledna množica s sabo preokupiranimi osebki ne more biti gnezdo duha, ki bi navdihnil vse te naše vedno nove brate Zemljane in jih recimo prepričal v strpen in pošten odnos do sebe in drugih. "Če-se-ne-izplača - pozabi" duh je tisti, ki kraljuje in v njegovem kraljestvu smo vsi od prvega do zadnjega. Pa vendar, ne "izplača" se zgolj tisto, kar služi le nam samim, kajne?

Staro reklo, da zgledi vlečejo in ki povzema bistvo avtoritete, je bilo nekoč ugotovitev, ki je dobila več potrditev in je naposled postala - reklo.

?

 Maruša

T RIM pomeni rekreacijsko telesno dejavnost, zlasti hojo, tek in gimnastične vaje.

Beseda "trim" je angleškega izvora. Norvežani s tem izrazom poimenujejo zadnjo fazo natovarjanja ladij, ko tovor uravnotežijo. V kontekstu športne kulture in rekreacije pomeni trim v življenju človeka ravnovesje med vključevanjem njegove fizične in psihične komponente, na kateremkoli področju delovanja, prav tako pa je v ospredju ravnovesje človeka z njegovim okoljem.

V letih 1975 in 1976 so se na Jesenicah pojavili predlogi za ureditev trim steze. Tovrstno dogajanje je motiviralo prebivalce Jesenic, da so se odločili in se prostovoljno organizirali v neke vrste "proletarski" delovni akciji (ali udarniški akciji, če hočete), za katero se danes zdi, da ne obstaja več. Leta 1977 je bila trim steza "postavljena in vsem na uporabo".

Po besedah Tomaža Branca, ki je odraščal v njeni neposredni bližini, je imela trim steza na začetku precej obiskovalcev, predvsem s strani šol (osnovnih in srednjih) in različnih športnih klubov. "Danes", pravi, "srečaš samo še sprehajalca". Okoliškim otrokom pa je trim steza oz. njena okolica

d'jmo (spet) trimčkat na jesenicah

nudila prostor za razne otroške igre (postavljanje bunkerjev, igranje Indijancev ipd.), medtem ko jim je pozimi, če je zapadlo veliko snega, služila kot sankajska proga.

V preteklosti je bila trim steza kraj rekreacije, druženja, otroških iger in smeha - kraj ljudi. Kaj pa zdaj?

Naša izkušnja

V okviru Razvojne agencije Zgornje Gorajske se nas je letošnjo pomlad in poletje devet "mladih nadobudnih raziskovalcev" organiziralo v projektno skupino za pripra-

vo predloga o obnovi stare trim steze, ki se nahaja nad Bolnico Jesenice.

Prvi sestanek projektnega tima je bil namenjen ogledu in evalvaciji obstoječega stanja trim steze. Sprehod po trim stezi nas je pripeljal do ugotovitve, da je stanje bolj ali manj "klavarno", saj večino postojank označujejo le še strohnjeni leseni ostanki nekoč vadbeneh konstrukcij, nekaterih pa sploh ni več moč prepoznati (razen dveh železnih, ki sta skoraj popolnoma ohranjeni). Ker je bila pot stare trim steze na nekaterih predelih tako zaraščena, smo prišli na idejo, da bi stezo nekoliko skrajšali, jo prilagodili današnjim razmeram po nekod še dokaj ohranjenega terena. Ker že vrsto let trim steze ni nihče vzdrževal, niso samo vadbene konstrukcije ampak tudi teren začeli izgubljati svojo prvotno obliko, ki je bila varna za obiskovalce (danes namreč ni - erozija prsti in zaraščenost sta teren naredila nevaren in zato neprimeren za "trimčkanje").

Po evalvaciji terena smo se lotili oblikovanja anketnega vprašalnika, ki smo ga razdelili med naključno izbrane posameznike in načrtno izbrana društva na Jesenicah. Analiza ankete je pokazala na precejšen interes, da bi se stara trim steza obnovi-

la in ponovno zaživela med prebivalci Jesenic, anketiranci pa so podali tudi nekatere alternativne predloge za novo lokacijo trim steze.

Torej, evaluirali smo obstoječe stanje in izvedeli, kaj si o naši nameri mislijo občani. Naslednji koraki, ki so sledili, so bili:

- **lociranje novega števila postojank (to je 13 + 2 postojanki) na večini že obstoječih in nekaterih novih mestih**

- **za vsako postojanko posebej smo opisali primeren in varen način vadbe**

- **ker je zemljišč, po katerih poteka trim steza, več in so vsa v privatni lasti, smo se morali o predlogu obnove pogovoriti tudi z lastniki teh zemljišč**

- **za rekonstrukcijo predvidenih postojank je bilo potrebno poiskati vsaj tri cenovno najugodnejše ponudnike tovrstnih storitev, z njimi navezati stik in določiti okvirno finančno konstrukcijo obnove postojank**

- **nazadnje smo oblikovali še zloženko, katera vsebuje slike, fotografije in druge osnovne informacije, ki jih bodoči uporabnik trim steze potrebuje**

Menim, da bi obnova stare trim steze, lahko veliko doprinesla h kvaliteti življenja posameznikov - zdi se, da je telesna aktivnost ljudi vse preveč zaprtá med štiri stene. Seveda je v hladnih mesecih leta za rekreacijo na prostem največkrat premrzlo, vendar pa bi se ljudje v toplejših mesecih lahko iz športnih dvoran preselili na prosto, v naravo, na trim stezo na primer. Prav tako sem prepričana, da bi trim steza zopet lahko zaživela tudi med šolarji in športnimi klubi. Med vami se bo verjetno pojavil tudi kakšen proti argument, npr. problem parkiranja avtomobilov, ki pa se meni osebno zdi snobovski, je zgolj izgovor za to, da se

nam v resnici ne ljubi iti 100 ali 200 metrov peš (pa še v trenerki, groza). Vendarle "nismo Ljubljana", da bi bila v naši občini parkirišča tak gromozanski problem. Sicer pa je rekreacija v naravi, če že zaradi drugega ne, pa zaradi svežega zraka, veliko bolj zdrava, kot pa vadba v zaprtih prostorih, kjer svežega zraka praktično ni, povrh pa si še prostorsko omejen.

Petra

O bčutek imam, da se že vse življenje iščem. Včasih se tudi najdem, čež

določen čas (prej ali slej) pa se izgubim. Zdi se mi, da je najteže "biti kar si". Se spomnite nasvetov iz raznih svetovalnih rubrik, v smislu "samo bodi ti, pa bo šlo"? Kdo ali kaj in kakšna hudiča sploh sem? Sem namreč marsikaj. Vse, samo če hočem. Ampak, dandanes se je potrebno predalčkati; sem gimnazijka - to potegne za sabo določene lastnosti -, sem študentka - glede na to, kaj študiram me zopet okarakterizirajo; študiram že nekaj let - tudi to dejstvo s seboj prinese določene lastnosti. Že od samega rojstva me žigosajo.

Ob rojstvu (ali pa že nekoliko prej) me je določalo vprašanje spola: "Kaj pa imate?" so moje bližnje in daljne sorodnike spraševali ljudje. "A, punca je, lepo, lepo!" Nekoliko kasneje so me razdelili glede na to, ali ponoči spim ali ne, imam trebušne krče ali ne, sem shodila ali ne, koliko že govorim ("Torej imate klepetuljo? Po kom se je pa vrgla?"). V vrtcu so me dali med polčke in zajčke, v osnovni šoli pa med B-jevce. Spomnim se

anomalija

več). V katerem razredu sem je na nek način postalo osnova moje identitete. Skupinski duh, moč in varnost množice. Odobravanje in predvsem neodobravanje okolice, matične celice v vsešolskem telesu, je postalo moja identiteta. Potem sem se delila naprej. V prvih razredih med odličnjake. Pa med tiste z velikimi joški. Pa med tiste, ki hodijo v glasbeno šolo, pa glede na krožke. Nekje po dvanajstem letu smo se delile na tiste z in tiste brez fantov (slednje je na nek način postalo način življenja). In končno sem se lahko prištevala med gimnazijke. To je spet posebna prelomnica. Srečaš ljudi iz nekoliko širšega območja. Ki te seveda takoj popredalčkajo glede na to iz katerega kraja prihajaš, kakšen stil imaš, kaj poslušaš, si faca, glavca, luzer, s čim se ukvarjaš in kakšne ocene imaš. Biti kul postane nekaj, kar ni odvisno od tebe samega. O tem odločajo drugi. Mediji in vse prej naštet. Padeš v predal in zamenjava predala je v tujih rokah. Za druge ne vem, meni pa je bilo predalčkanje precej zoprno, čeprav sem mu verjela.

pogovorov v stilu: "C-jevke so zoprne ..." (brez zamere, ta primer je samo to in nič

Ampak predal, ki so mo ga določili, mi ni bil udoben (tukaj se prosim izognimo ugibanjem na temo (pre)majhnosti predala). Sem se pa znotraj tega predala spet delila naprej in potem naprej ... v neskončnost.

Potem pa pridem do delitve na tiste, ki so se vpisali na željen faks, na tiste, ki jim to ni uspelo in na tiste, ki niso vedeli kateri faks to je. Spet prelomno obdobje. Spet polno vprašanj: Od kod pa si, katero šolo si končal, kje živiš ... v kateri predal te postavim?

Do sedaj sem govorila le o površinskem predalčkanju. Ampak tudi prijatelje in ostale ljudi, ki so mi blizu, popredalčkam. Koga poklicati v določenem trenutku, komu povedati določeno novico, glede na reakcijo, ki si jo želim? Koga vzeti s seboj, ker je faca? Koga poklicati za poglobljen pogovor? Predalčki, mapice, listi, predstave, pričakovanja. Zmote in napake. Se namreč zgodi, da

pride v arhivu do napake. Nekoga napačno določimo. Odštekan izgled še ne pomeni nujno odprtega duha. Zdravo telo ni zagotovilo za skulirano osebnost. Izobrazba ni ekvivalentna razgledanosti. In smo tam. Napaka v sistemu. Stvar smo preveč zbanalizirali, da bi jo lahko brez slabe vesti uzakonili.

To, da sem ženska še ne pomeni, da ne maram seksa, ali da uživam v nakupovanju.

To, da sem emancipirana ženska (se mi zdi), še ne pomeni, da so mi gospodinska opravila dolgočasna, in da sem nujno zainteresirana v kariero. Moj način prehranjevanja ni nujno agitatorski. Moja barva las ne pomeni, da sem zmešana, odštekana, zaješana ali inteligentna. Moja študijska smer ni nujno nekaj določujočega. Moja služba ni nujno najbolj zanimiva stvar v mojem življenju. Moja zoprniža ni vedno posledica PMS-ja. Ker sem z Jesenic, se vsem zdi samoumevno, da vem, kaj se dogaja na ledu (čeprav še v

življenju nisem obiskala hokejske tekme.

Kdor dela z ljudmi, je navadno zverziran v predalčkanju. Navadno vemo, kako se osebe lotiti in tako je preprosteje in udobneje. Najlaže in verjetno dokaj pametno je igrati na noto, ki se ti zdi najboljša za optimalen doseg ciljev. Problem nastane, ko ocenimo napačno. Ko zaupamo nekomu, ki izgleda zaupanja vreden (ali obratno), ko upoštevamo mnenje nekoga, ki se zdi kompetenten. Ko diskutiramo z nekom, za katerega mislimo, da je tega sposoben. Ko precenimo, da je nekaj primerno.

Vrednostne sodbe so način življenja. Dobro, slabo, pametno, noro, kul, brezveze, dolgočasno, odveč ... vrednostne sodbe nam uravnavajo pričakovanja. Pričakovanja nam uravnavajo zadovoljstvo. Zadovoljstvo nam uravnava življenski nazor. Življenski nazor vpliva na način življenja. Kdo sem? Socializatorji vplivajo name, vplivajo na samopodobo. Vplivajo na to, da "sem, kar sem". Vtaknejo me v določen predal in ravna jo z mano v skladu z oznako predala. Da bi bilo življenje lažje.

Resne znanstvene raziskave bi morda pokazale, da je na svetu več sive kot črne in bele. Da je na svetu več koktejlov kot čiste pijače. Pa sem vseeno ženska, študentka slovenistike in zgodovine, samska, dolgoletna študentka, klepetulja, vegetarijanka, starejša sestra, bik, trma, trapa, Jeseničanka. In pomlad je zaljubljena, poletje romantično, jesen otožna in zima mrzla. Ja, droge so slabe, meso daje moč in TVS ima razvedrilni program. Ja, ženske smo nežnejši spol in v življenju je treba potrpeti. Ja, s smrtjo se vse konča in otroci so nedolžna bitja. Orožje nas varuje in narava je zdrava. Ptičja gripa nas bo pokopala in neoznačeni gremo v pekel. Geji so zakon in vlada laže. Nekaj je gotovo; zakon je bit

Brca.

Sedim na polomljenem stolu v enem od t.i. pabov. Prostor okoli mene je opremljen karseda domače. Stene, pohištvo in strop, vse je oblepljeno s kupi stare šare: starimi vrati, razdrtimi klavirji, šivalnimi stroji,... Lastnik si verjetno predstavlja angleški pub kot sentimentalno smetišče povprečne šare organizirane v pohištvo. Pred mano stoji lep zaglajen natakarkar, ki od mene zahteva, da čimprej izberem. Kava z mlekom, espresso z vodo, vino, sok, vsaka misel v mojem telesu naleti na odpor in ker moji od jutranje megle zlepljeni možgani niso sposobni sprocesirati vseh teh neprijetnih impulzov avtomatski pilot naroči čaj. Ko se že naslanjam nazaj na stol me glas, ki prihaja iz ledenega obraza spet izzove na dvoboj: kakšen čaj: planinski, sadni, zeliščni... , avtomatski pilot: pravi, karkoli že to pomeni in potem spet: z mlekom brez... z in bela srajca končno odjadra med staro šaro do bara. Kuhanje čaja zahteva glasno in karseda neumno glasbo, iz zvočnikov začne sladek glas kričati name: kdaj greva spet na morje... na moje veliko presenečenje se vsa sosednja omizja začnejo pozibavati v ritmu sladkospeva in kot v hipnozi ponavljati: kdaj greva spet na Stresem z glavo v upanju da se tokrat res zbudim in ko odprem oči bela srajca predme porine pladenj z napol prazno skodelico mlačne vode in kozarčkom sumljivega mleka. Čeprav je čaj skuhan glasba ostaja, zamenjal se je glas in refren, ljudje okoli mene se še vedno pozi-

bavajo in odpirajo usta. Bežim z glasnim srebanjem luže in opazovanjem sivih plaščev, ki bežijo mimo okna dokler mi pogleda ne zastre zelen kombi. Skušam se navaditi na nov razgled, ko k šanku s hrupom v ustih stopi oseba v modri delovni halji. Natakarkar pokaže z iztegnjeno roko proti meni in v naslednjem trenutku stoji modra halja nad mano. Med histeričnim sopihanjem, pljuvanjem in kriljenjem z rokami razumem besede avto, do-

7.1.2006, 8.35

voz, kreten, policija, razbil, avtomehanik in še nekaj kletvic.

Opis avta ustreza mojemu, z vsem ostalim kričanjem pa mi verjetno hoče dopovedati, da sem ga neugodno parkiral. Vse okoli mene začne utripati s stroboskopsko hitrostjo, ljudje, glasba, halja. V glavi ne najdem več kota kamor bi se lahko zatekel. Za očmi me zaskeli, odrinem stol da pade, stopim korak proti modri halji...

...ujameš mojo roko, pogledaš me v oči, tvoj nasmeh me ujame v breztežen prostor. Izgine glasba izginejo ljudje, halja, sveder v glavi popusti.

Preparkiram avto in se vrnem v svojo najljubšo kavarno.

Prižgem cigareto, v zelenem stranskem ogledalu si popraviš nagajiv koder.

Sanja

Za stavbo upravne enote na Jesenicah je že več mesecev parkiran neregistriran bel clio. Vestni občinski redar tega še ni opazil. Ker je avto pobelil sneg.

foto
brca

Konec faličnih Jesenic. (Freud)

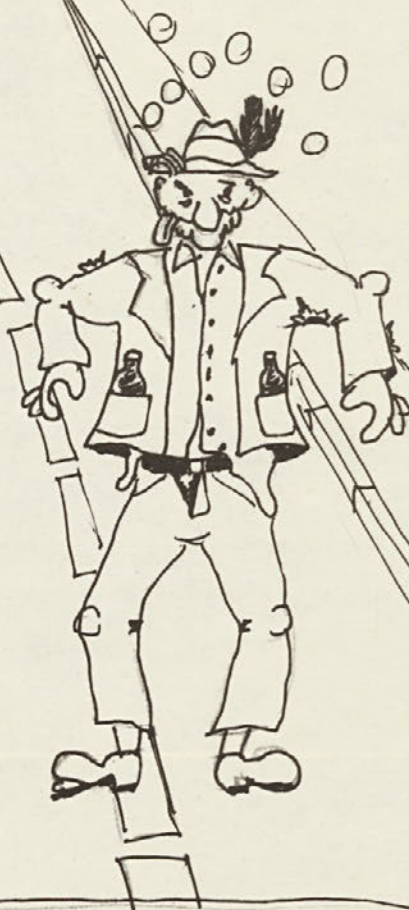
ŠERIFU V SPOMIN

ŠERIF NA ZEMLJI

NEBESA - OBLAČUN V POŠČAVI
NEKJE V SEVERNEM TEXASU

JESENICE NA CESTI NEKJE
PRI ŠTOFU

DEISY

ŠERIF V NEBESIH

Acroni se usmerja v proizvodnjo visoko kakovostnih večvrednih ploščatih izdelkov iz jekla.

ACRONI

Razlika med uspešnimi in neuspešnimi podjetji so ljudje.

sij
skupina

Slovenska industrija jekla

Znanje črpamo iz bogatih delovnih izkušenj naših zaposlenih, hkrati pa iščemo mlade, izobražene, k spremembam odprte ljudi usmerjene v prihodnost.

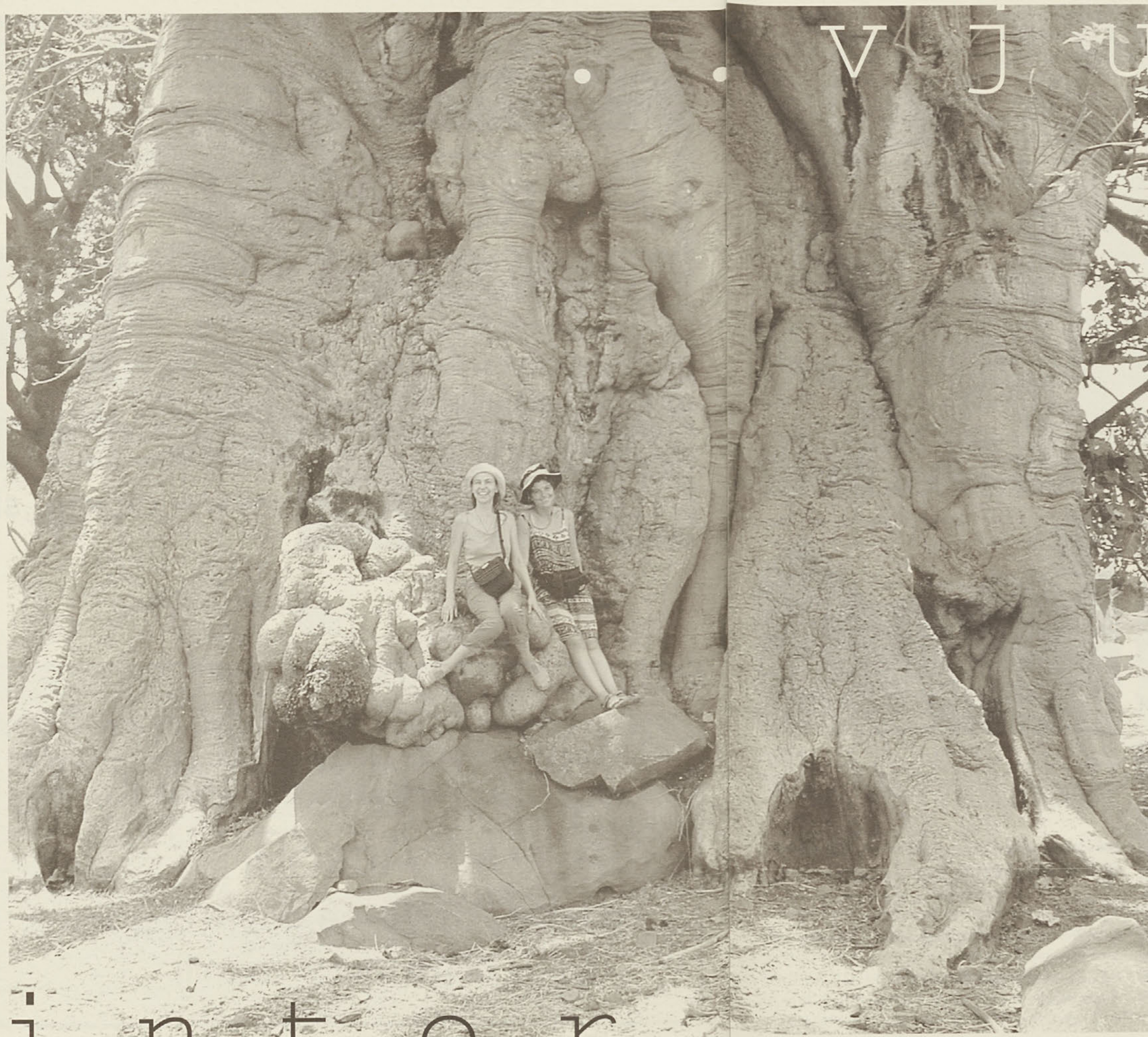

www.acroni.si

Jeklo kot kovina oziroma material uporabljamo na vseh področjih tehnike, v medicini, proizvodnji energije, informacijskih sistemih, proizvodnje hrane, itd...

ACRONI

Za jeklo pravijo, če ga ne bi poznali, bi ga morali izumiti.

maja gašperšič, primatologinja raziskovanje šimpanzov za razumevanje izvora človeka

Maja Gašperšič je ena redkih, če ne celo edina slovenska primatologinja. O tem zakaj so jo pritegnili primati oziroma človeku podobne opice, kako raziskuje njihovo življenje in zakaj ter s katerimi težavami se srečuje, smo se pogovarjali oktobra letos, še preden se je odpravila na šestmesečno raziskovanje v Senegal.

Maja, kako te je pot pripeljala do raziskovanja primatov?

Čisto na kratko: na oddelku za sociologijo kulture (na filozofski fakulteti v Ljubljani, op. a.), kjer sem študirala do diplome, smo imeli v okviru socialne antropologije del predavanj, ki je vseboval del paleoantropologije, se pravi vedo, ki se ukvarja z izvorom človeka, s fosili, s kamni in s kostmi, ki jih najdemo v arheološkem zapisu. En delček predavanj je bil posvečen preučevanju opic predvsem človeku podobnih opic v naravi, čemur pravimo primatologija. Človek, ki je vse to zakuhal je bil profesor Iztok Saksida, ki je žal že pokojni. On me je navdušil nad tem, po njegovi smrti pa sem sama našla kontakte v tujini oziroma projekt, v katerega sem se lahko vključila, da sem lahko šla na teren "probat" to zadevo - gledat človeku podobne opice.

Opice si že nekajkrat spremljala v živo na terenu. Kaj vse ste počeli na "terenu"?

Ja, za seboj imam dve raziskavi. Eno v Kamerunu, kjer sem leta 2002 pet mesecev sledila gorilam v tropskem pragozdu. Ta raziskava je bila precej biološko obarvana. Ukvarjala sem se predvsem s sledmi, ki so jih gorile in šimpanzi pustili za sabo v pragozdu: se pravi odkrivati poti, po katerih hodijo, kaj so pojedle, recimo katere sadeže, katere rastline in slučajno kakšne žužke (znano namreč je, da šimpanzi in gorile jedo termite in mravlje). Dokumentirala sem njihova gnezda; predvsem zato ker gorile in šimpanzi na tem območju še niso bile habituirane, se pravi navajene na človeka tako, da je bila to posredna raziskava.

Drugi teren sem opravila v Senegalu lansko leto, kjer sem se ukvarjali s stvarmi, ki so malo bližje družboslovju ali človeku: niti bila toliko biološka označena ampak sem nabirala podatke o njihovih kulturnih vzorcih v skupini savanskih šimpanzov. Teren je bil kontrastno drugačen od pragozda; tu je savana, vročina, suša. Tudi šimpanzi tam se morajo malo bolj truditi za to, da preživijo, ke

i n t e r .

okolščine niso najbolj blage. Nekako sem skušala najti vzorce v vedenju in družbenem vedenju in v "orodnem" vedenju, ki bi lahko bili značilni za to skupnost šimpanzov. Zdaj pa me čaka še pol leta na istem projektu v Senegal, kamor se vračam čez dva tedna (odpotovala je konec oktobra, op.a.).

Na podlagi teh raziskav pripravljáš tudi svojo doktorsko nalogo?

V bistvu bo naloga predvsem temeljila na raziskavi, ki jo mislim izpeljati in bo obravnavala načine s katerimi šimpanzi odpirajo plodove baobaba (opičjega kruhovca). To so plodovi, ki imajo, kadar so zreli, zelo trdo lupino in jih je treba nekako zlomit, da prideš do sredice, ki je "blazno" hranljiva. Šimpanzi to počnejo s tehnologijo tolčenja. Ne bom podrobneje razlagala

ampak mislim, da je to ena od osnovnih tehnologij in zna biti, da jo je uporabljal tudi človek v daljni preteklosti oziroma naši zgodnejši predniki, preden so začeli razvijati malo bolj zapleteno tehnologijo rabe kladiva in nakovala. Mislim, da je bila to osnova, da se je začela naša tehnološka pot.

Takšno raziskovanje med šimpanzi še ni bilo opravljeno, pa vendar ima velik pomen za razumevanje izvora človeka in razumevanje razvoja človeške tehnologije. To je eden od načinov, da se temu malo približáš.

Kako pa sicer vidiš Afriko, kako je doživljš?

Afrika je krasna (smeh). Vsak človek se nekje počuti bolj ali manj doma. Jaz se tam počutim pripadajoče (ljude, zraku, vonju, živalim, naravi, odnosom med ljudmi in vsemu skupaj). Zame je Afrika mistični kontinent. Sem zelo hvaležna, da sem ga lahko vsaj malo izkusila. Kolikor se bo dalo, bom skušala živeti tam.

Kako pa vas in vaše delo sprejemajo domačini?

Kakor kje. Odvisno je od projekta, od ljudi ki delajo tam. Mene so vsepovsod lepo sprejeli. V Senegal živimo z dvema vodičema in

njunima družinama. Ješ skupaj, spiš v istih prostorih, počneš iste stvari, se ukvarjaš z istimi zadevami in se srečuješ z istimi težavami. Nekako si del vsakdana.

Kako pa vas, raziskovalce sprejemajo živali, ki jih opazujete. Ste za njih moteč element?

V začetku si za vsako divjo vrsto moteč element. Proces habituacije je zelo dolgotrajen. V Kamerunu, kjer je divji lov še vedno razširjen, živali ni bilo mogoče opazovati, ker so imele pred človekom blazen strah. V Senegal je drugače. Projekt traja že štiri leta in se živali vedno bolj navajajo, da si ti tam in da jim nič nečeš, da se jih ne boš dotikal, da samo gledaš kaj počnejo s tem, da tudi lokalna folklor

preprečuje lov na šimpanze. Njihova mitologija v večini etnij šimpanze povezuje s človekom. Malo na glavo obrnjena evolucija v bistvu.

Pri raziskovanju primatov oziroma človeku podobnih opic je potreben interdisciplinarni pristop prav tako je tudi sestava raziskovalne ekipe zelo pisana. Od kod vse prihajajo raziskovalci?

Primatologija je sestavljanka iz različnih ved. Tu se vključuje antropologija, psihologije, delček arheologije in paleoantropologije, če hočeš stvari povezovati z izvorom človeka. Ogromno je biologije, pa tudi recimo družboslovja. To so predvsem ljudje, ki se ukvarjajo z družbenimi aspekti vedenja (z načini "čohljanja", z odnosi med samci in samicami, s sestavo skupine). To je zelo interdisciplinaren študij, v katero se vključuje tudi genetika. Ni enoznačna ali enosmerna veda, saj je zelo sestavljena.

Tudi ekipa je sestavljena zelo pisano?

Ja, delala sem z zelo različnimi ljudmi z različnih koncev sveta. Primatologov vseeno ni ne vem kako veliko,...

... najbolj poznana je nedvomno Jane Godal?

Ja, Jane Godal, ki je bila letos prvič v Sloveniji, ravno takrat ko mene ni bilo in za kar mi je zelo žal. Američani zelo veliko zastopajo primatologijo in Japonci, v Evropi pa ne. Na prvem evropskem kongresu pri-

matologov, na katerem sem bila letos avgusta nas je bilo vsega skupaj 200. Tudi veda je precej mlada, saj se je začela razvijati v 50. in 60. letih.

Pri raziskovanju primatov gre predvsem za to, da se najdejo povezave oziroma, da se da razložiti človekov razvoj. Je to namen teh raziskovanj?

Naj bi iskali skupne korenine oziroma skupne osnove za neko vedenje, ki pa jih je vsaka vrsta tekom svoje evolucije razvila drugače. Iskati podobnosti in razlike in kateri so tisti sprožilci, ki so človeka poslali na eno zelo posebno pot. Čeprav spadamo v isto družino kot človeku podobne opice smo v veliko stvareh zelo posebni. Te raziskave pomagajo podobnosti in razlike malo osvetliti.

Že čez nekaj dni šibaš nazaj v Afriko. Lahko poveš še kaj o tem?

Ja, z veseljem. Vem, da me čaka pol leta raziskave o kateri sem že prej nekaj povedala, potem pa imam še veliko željo, da bi se junija lahko udeležila primatološkega kongresa v Ugandi in še nimam pojma, če bom zbrala dovolj denarja, ker je pri nas velik problem dobiti kakršnokoli finančno podporo za takšne raziskave, zato se moram predvsem sama znajti.

Maja, hvala za pogovor in veliko uspeha na tvoji raziskovalni poti.

Brca

Naj v uvodu povem da je Limfom ali rak limfatičnega sistema ena najhitreje naraščajočih vrst rakastih bolezni. Čeprav ni dokazano, zakaj narašča tako hitro, pa strokovnjaki in navadni ljudje sumijo, da je to posledica vse bolj onesnaženega okolja, lahko pa so povezani tudi z virusnimi okužbami. Znaki limfoma so podobni znakom prehladnih obolenj, zato se dostikrat zgodi, da se bolniki ne menijo zanj. Uspešnost zdravljenja pa je odvisna od tega, kako zgodaj je limfom odkrit.

Tako sem odkril bulco na vratu že decembra 2004. Po dolgem pregovarjanju sem na željo domačih prišel do zdravnika v začetku februarja 2005. Odkrili so II stadij.

Drage moje ljube duše, pazite na svoje zdravje zdaj, ko ste zdravi. Pa tudi če zbolite, je danes za vsako bolezen, več načinov zdravljenja. Le izbrati ga morate in mu zaupati, ozdravljenje je neizbežno, če se le odločite zanj.

Izbral sem naše tradicionalno zdravljenje v onkološkem inštitutu, pravzaprav pa nisem imel kaj izbirati. Saj veste: ko enkrat padeš v mlin zdravstvenega kolesja se težko rešiš. Malo možnosti ti dopuščajo, ker je vsak nov bolnik celemu inštitutu, slovenskemu zdravstvu in zavarovalnicam zelo potreben in brez nas bi oni ostali brez dela. Brez dela ne bodo ostali niti bioenergetiki in podobni zdravilci, saj si mnogi premožnejši in tisti malo manj z lahkoto privoščijo obiske terapij in dragih naravnih zdravil.

Vedno po prejeti kemoterapiji in obsevanju sem v slabosti premišljeval ali naj jim zaupam ali ne. In del mene se je strinjal, naravni del mene pa nikakor. Sam bog ve kakšne posledice hude terapije bom še preživel. Akutni hepatitis se mi je že začel, pa sem ga hitro odpravil z zelenjavnimi sokovi, kefirjem, lanom, oreščki in predvsem z surovo, kar seda naravno hrano. Poleg vseh dobrot matere narave sem začel uživati tudi Kefir, glivice mi je prijazno ponudil M.G. Tako z prebavo nisem imel nobenih problemov. Dva dni po terapijah sem se počutil malo slabo, zato sem veliko pil in jedel krepčilno zdravo naravno hrano. Suhe hruške sem namočil v domač Refoš za deset dni na soncu. Jedel sem jih vsak dan trikrat kot priporoča Rudolf Breuss. Nemalokdaj sem teščen od hrušk napojenih, omamljen in kar fleten, začel lep dan. Omamljenost je hitro izgini-la, ko sem zjutraj gonil kolo s 16 kil težko hčero na Jesenice. Skratka kemoterapije sem začel dobro prenašati in kakšnih večjih posledic še nisem občutil. Z Mišo sva redno v toplih sončnih in oblačnih dneh hodila na kredo v Radovno, kjer sva veliko preplavala se nadihala in se dobro pregrela z sončnimi žarki in kozmično energijo. Z radostjo in veseljem smo se predajali tudi soncu na morju, zraku in svobodi. Res zelo lepo je živeti na vasi v bližini morja, precej bolj zdrav način življenja imajo.

S Piranskega obzidja proti severu, vmes moja hči

V Ljubljani imajo veliko tržnico z bio izdelki, na Jesenicah na tržnici pa je revščina na račun tuša, špara, merkatorja in nevednih ljudi. Trudim se dobiti zdravo sadje zelenjavo in semena za kalčke. Na forumih na spletu in v naši knjižnici sem zvedel veliko načinov zdravega prehranjevanja telesa in duha. Iskreno sem hvaležen pisateljem Rudolfu Breussu, Normanu W. Walkerju, Jakobu Lorberju, Dr. Petru J. D'Adamu, Petru Kelderju, Dr. Walterju Webu in našemu Marjanu Ogorevcu, veliko pametnih idej in spoznanj za zdaj in za vedno sem zvedel od njih. Poskusil sem tudi Kinotakaro in FHES, zelo dobri izdelki in tudi zelo dragi. Še dobro, da imamo voljo iskat naravne načine do zdrave prehrane in krepilnih substanc v kemijskem sistemu na našem lepem planetu.

Kolikor je moje leto 2005 v znamenju bolezni, toliko se je tudi dobrega zgodilo. Dobro je, da imam bolniško, da sem bil s hčerko več kot pet tednov na morju, kjer sem se naužil morja in vonja borovcev, hči je splavala pri štirih in pol, sonce nam je pregrelo kosti, kar bo dobro, ker pri nas od novembra do februarja sonce ne posveti. Prav tako iz srca želim da bi vsak otrok na Jesenicah in drugod, imel možnost vsako leto vsaj deset dni na morje. Zelo dobro je, da sem spoznal veliko ljudi, ki so mi bili pripravljeni pomagati z nasveti in izkušnjami. Štajerci in Primorci nam prinašajo zdravo hrano in Refoški. Ravno v nedeljo pa sem izvedel, da je najbolj zdravo vino Modra Frankinja, ki ima največ Rezvaratola, ki je najmočnejši naravni antioksidant, so ugotovili ameriški znanstveniki v Švicarski vasi Rezvaratol. Neverjetno kaj ne, prava informacija pride ravno, ko jo potrebuješ in dobra ideja - energija se hitro širi. V veliko pomoč nam je bilo tudi podjetje in sindikat z finančno pomočjo. Skratka tudi v slabem je veliko dobrega. Pa naj še kdo reče, da življenje ni lepo.

Dobro je tudi, da sem zdaj bolj umirjen in drugače z lepšimi očmi, gledam na propadajoč svet. Na mnoge načine se razstrupljam, trenutno (medtem, ko to pišem, driskam - po čiščenju jeter in žolča z magnezijevim sulfatom). Tako se vsak dan počutim bolje. Narava je lepša in bolj zelena, zrak zajamem z polnimi pljuči in korak je bolj odločen. Ni več naglice, da kaj ne zamudim, da kaj ne pozabim in ni ..., kar spravlja nas v skrbi.

Na zdravje

Branko Jensterle

Spoštovati moramo Zakone Življenja, Zakone Narave. Če si boste zagotovili primerne pogoje za zdravje, se bolezen ne bo razvila. Jejite hrano za katero smo ljudje biološko prilagojeni v njihovi naravi, surovi, presni obliki, to je največ svežega, zrelega sadja, nekaj zelenjave, predvsem zelenolistno, kakšen kozarec sveže pripravljene zelenjavne ali sadnega soka dnevno, občasno nekaj oreščkov, lešnikov. Trenirajte dnevno ali vsaj vsak drugi dan, vsaj uro hitre hoje na dan, bodite na svežem zraku in soncu, zagotovite si dovolj počitka, spanja, ukvarjajte se s stvarmi, ki vas osrečujejo, dnevno meditirajte; če je potrebno napravite nekaj požirkov vode, in raka zagotovo ne boste razvili! Najlažje je pa seveda že prej skrbeti za svoje zdravje in pravi naravni način življenja.

Res velik problem bo še dobiti pravo naravno hrano, saj so vsa semena že tolikokrat križana, da so izgubila prvotno energijo v popolni obliki in vsebnosti mineralov in vitaminov. Kar pogledajte in opazujte se, ko doma pripravite jed polno konzervansov in barvil samo še bolj lačni postanete, ko se najeste prazne mrtve hrane. In ko v trgovini kupimo že mrtvo hrano pa naj bo to kruh, meso, na vodi zrasla zelenjava ali še zeleno obrano sadje, ga doma skuhamo v kompotu, meso z peko še enkrat ubijemo in kruh na 180 stopinj pečena trava. Ljube duše kaj ima od tega naš želodec. Vam povem, da ne veliko dobrega. Torej nas izdelki, kakorkoli in kjerkoli na svetu, pripravljeni čakajo in so dobra popotnica do zdravnikov.

mateja blaznik, glasbenica
ko si prisluhnem

Kdor želi biti uspešen v življenju, ki drvi z neznan-sko hitrostjo, mu mora slediti z enako hitrostjo. Vsaj tako se zdi. Pa vendar se je treba v življenju ustavi-ti in si odpočiti, odpeljati možgane "na pašo", če želite. Le redki, žal, zmorejo to.

Glasba Mateje Blaznik je kot naročena za to, da se človek ustavi, se pomiri in pozabi na hitenje. O tem govori že sam naslov njene zgoščenke "Uspavanka za vagabunde". Namenjena je vsem tistim, ki so si pripravljeni vzeti čas za sebe, ki so pripravljeni globoko vdihniti in se prepustiti občutku trenutka ... in postati vagabund.

Vagabund nemirno išče in z najdenim nikoli ni dokončno zadovoljen. Vagabund je nemiren duh in mu vsa navlaka modernizacije prej predstavlja težo kot priložnost.

Glasba Mateje Blaznik je nežna in nevsiljiva, zdi se, kot da je "mimogrede" glasba, ki pa se te dotakne. Če se ji le prepustiš. Prepoznavnost Matejini glasbe daje klasična kitara, ki jo dopolnjuje žametni glas Aleša Hadalina.

Ob vsej poplavi najrazličnejše popularne glasbe Matejina glasba ni narejena za množice. Pač pa za tiste, ki so pripravljeni prisluhniti. Prisluhniti sebi.

Blaž

TubeStone

Pred osmimi leti, prav ta čas, se je v gorenjskih koncih pričela pisati zgodba slovenskega surf instrumentala in tekom let je čista, hitra in valjujoča glasba našla pot tudi do jeseniškega poslušalstva, ko so v Nanabushu nastopili TubeStone. Od takrat do danes se je za skupino zgodilo kar nekaj odločilnih prelomnic, katere danes odmevajo predvsem v tuji-ni in nastopil je čas, da jim prisluhnemo tudi v Brci.

Ubrani kvartet je pred skoraj letom izdal prvenec "Aligretosurfati" in si z njim pričel utirati pot na sam žanrski vrh, o čemer pričajo presenetljive recenzije objavljene v glasbenih revijah ter na spletnih straneh po Evropi in ZDA, v katerih je bil album brez izjeme ocenjen odlično. Kakor pa je v navadi, se odmevnost domače alternativne glasbe na slovensko sceno vrača kot bumerang, šele po priznanju iz tujine. Kazalec tega so tudi tuje založbe, ki zgoščenko distribuirajo iz Nizozemske za Evropo in iz Lowe za ZDA. Ne glede na prodornost albuma v svetu pa domače založbe tovrstno glasbo še vedno uvrščajo v rizično skupino. Kakor koli že, pa se pripravlja naslednja zgoščenka, na kateri bo, v nasprotju s popolnoma avtorskim prvencem, izšla tudi iz koncertov izredno priljubljena tema iz Pink Pantra.

V zaključni fazi je tudi scenarij za videospot skladbe z naslovom Billy the Kid's Ride to Mexico, katerega bomo predvidoma dočakali nekje do pomladi.

tubestone ...na rdečem valu...

Fantje pa, ne glede na uspeh letošnjega poletja, ko so tudi po zaslugi jeseniških glasov na predizborih pristali na glavnem odru Rock Otočca in bili kasneje opaženi v spletnem časopisu RockOnNet kot "...ena najboljših neveljavljenih skupin na slovenski glasbeni sceni", ne počivajo.

V začetku septembra so v Izbruhovem bazenu v Kranju kot soorganizatorji spravili pod streho Wave 1., prvi slovenski surf festival, na katerem so združili vse tovrstne izvajalce na slovenskem in s tem pritegnili pozornost tudi tujih bendov, s katerimi že potekajo dogovori za v bodoče.

Ravnokar so pripravili zanimiv projekt, 23.11.05 v Orto baru, kjer so nastopili skupaj s petimi glasbeniki, med katerimi izstopajo imena kot so Blaž Trček na saksofonu (Big Band), Gal Gjurin na klaviaturah (Olivija), ... privoščili smo si zares izbran večer za glasbene sladokusce.

Omeniti pa je potrebno tudi finale izbora za YounGunZ tour, na katerem je bila skupina izmed osemindesetih prijavljenih uvrščena med petnajst tistih, ki bodo umeščeni na promocijsko kompilacijo in se potegovali za četverico izbrancev za turnejo, Gorenjski finale je bilo 2.12.05 v Rdeči Ostrigi v Škofji Loki.

Za konec pa vabljeni še na tradicionalni TubeStone open party v decembru. Za podrobnosti pa kliknite na www.tubestone.com, kjer boste našli vse o tem in seveda vsem, kar vas zanima.

Surf on the Tone of Tube!

Time

zmedeni zastavonoša

Pet vrstnikov je nosilo temno zelene uniforme. Ob pogledu na rokave sem se zavedel, da je tudi moja iste barve. Torej smo bili skupaj. Skrivali smo se v jarku sredi pobočja in nabirali za dve pesti veliko kamenje. Strelivo bomo potrebovali, ko se začne spopad. Previdno sem pokukal izza varnega zavetja pregrade. Sovražniki so se ležerno nastavljali soncu v svojih sivih uniformah.

Pregrada, za katero smo zbirali municijo, je bila v bistvu zadnja v seriji. Od daleč so izgledale kot travnate stopnice. Vsaka se je vzpenjala kake dva metra v višino in omogočala hitrejši beg ob napadu.

Tedaj sem se spomnil, da imamo odmor. Po lestvi, vklesani v ilovico, sem se povzpел in zakoračil proti sovražniku. Ko sem se približal, so se zdrznili. Tisti z najbolj načetimi živci so prijeli za orožje. Nihče ni streljal.

"Se gremo lovilca?"

Odobravajoče so se začeli spogledovati. Takrat je zatulila sirena. Sranje! Konec odmora. S peno na ustih so skočili k svojim avtomatskim puškam ter razjarjeno rjovel. Še nikoli nisem tako bliskovito tekkel. Moji tovariši so videli, da sem napaden in so razpustelo skakali s pregrad. Na srečo so bili toliko prisebni, da so obdržali kamenje.

Ko sem jih dohitel, smo sovraga pustili že daleč za sabo.

"Baje sumijo za skladišče orožja v dolini," se je začel pogovor. "Kakšno skladišče?" sem se začudil. Nihče mi ni omenil skladišča.

"Še vedno ga daje udarec, ki ga je včeraj dobil v glavo."

"Predali ga bomo zdravniku, ko prispemo."

"Z mano je vse v redu!"

"Daj no... To ponavljaš že ves dan, Penca."

Penca!? Kateremu bedaku bi bilo ime Penca. Saj nisem kolaček. Niti šampon, ko ga zaliješ s toplo vodo. Niti ... Saj sploh nočem vedeti, od kod ime. Starši so bili gotovo v kozmetični industriji. Vseeno bolje kot Traktor ...

"Traktor!!" Na moje začudenje so vsi spodsekani popadali po tleh. Začel sem se krohotati.

Predirni pogledi so me prebadali.

"Daj Penci še eno injekcijo."

"Skoraj bi me kap. Po moje se zdaj še nevarnosti traktorjev ne zaveda več."

"Ja! Lahko bi bili ob glavo, ta pa se ti zvija po tleh in drži za trebuh."

"Morali bi ga pustiti ljudožerskim vevericam v gozdu. Naj se jim smeje v glavo, ko se gostijo z njim."

"Saj že pripravljam, pizda ste neučakani."

Smeh kar ni pojenjal. Vsaj do špika. Potem mi je pojenjala tudi zavest.

Ljudožerska veverica Tamara je tistega dne dremavo čakala na izid bitke pod njenim drevesom. Poleg tega je bila že precej lačna. Vojna ji je prijala, saj ji ni bilo treba sestradani čakati na zablodele turiste. Iz sanjarjenja jo je vrgla granata, ki jo je razneslo neposredno ob njenem deblu. Oči je odprla za hip, ki je bil dovolj dolg, da je uzrla smehljajočega hrčka Janeza ob bližnjem potoku. Popadel jo je krčevit smeh, kot je v navadi, če zagledaš smehljajočega hrčka Janeza ob bližnjem potoku (kdor je to doživel, sedaj pritrdilno kima). Posledično je Tamara izgubila ravnotežje in si ob vznožju lastnega domovanja zlomila tilnik (največ nesreč se dogodi doma). Po pogrebu in osmini v družinskem krogu so rekli: "Žalostna smrt za karierno veverico, ki je preživela tri gozdne čistke, požar stare celine in turistično krizo dvainosemdesetega."

Zavedel sem se v garderobi neke telovadnice. Bila je nepopisna gneča. Takrat sem se spomnil o čem so govorili. Včasih je bil tam

ogromen športni park. Okoliški prebivalci so se sedaj hodili tja tuširat. Drugje že nekaj let ni bilo vode. Vsaj čiste ne.

Kljub kljuvanju v sencih sem sedel in vstal.

Prebijati sem se začel skozi labirint hodnikov. Zadeval sem se ob znane obraze brez imen. Toliko podatkov mi je švigalo prek sinaps, da jih nisem uspel prepoznavati. Da se umirim, sem vpadel skozi priprta vrata.

Pred mano se je razprostrla velikanska telovadnica, založena z orožjem. V raketi, nad katero je bil včasih košarkarski koš, je bilo postavljeno ognjišče. Hrustljav odojek se je naboden žgal nad njim. Bližnjim zabojem razstreliva so manjkale letvice, ki so jih nalomili za kurjavo. Nažgani častniki so se mastili z zajetnimi kosi stegna, hrbta in drugih delov čilega prašička. Vpitje in razglašeno prepevanje se je mešalo z vonjem po pivu in prepečenem mesu. Občasno je do mene privel tudi kiselkast duh svežega bruhanja.

Ob pomilovanja vrednem razgledu sem se odločil, da ustanovim odpadniško skupino. Najprej bom izdelal spletno stran, saj nad internetom ni tako strogega nadzora, ker sovražni hekerji neprestano sabotirajo internetni videz štaba. Ponavadi imajo dovolj dela s sabo in malih delinkventov ne opazijo tako kmalu.

Iz zamišljenosti me je vrgel oglušujoč pok, ki je strl okna pod streho in so sedaj deževala po ostankih odojka in nezavestno pijanih poveljnikih. Pospešeno sem se pognal na dvorišče, kjer je že potekala bitka.

Zagledal sem razoroženega sivo uniformiranca. Pograbil sem koničasto nalomljeno palico in se kriče pognal nadenj. Na drugem koncu zataknjena plahta me je dovolj ovirala, da se mi je izmuznil. Bežal je proti gozdu, jaz za njim. Ozirajoč se čez ramo sem opazil, da mi sledi za celo kohorto tovarišev.

Razjarjeni lov je prekinilo enakomerno drdranje mitraljeza. Prasec nas je speljal v zasodo! Sem in tja je priletela tudi granata. Ena je odjeknila ob mogočni bukvi. Vrglo me je na tla, kjer sem negiben obležal. Oči so gledale proti bukvi, s katere je z glavo naprej v tla priletela krohotajoča veverica. Nisem umrl sam.

Klanje ljudi je na vzpetinici opazoval družinski jelen Miloš. Ko so končno nehali razgrajati, je poskočil k stari bukvi, kjer je videl izdihniti tolstega zastavonošo. Poleg njega so ljudožerske veverice v tišini na nosila nalagale eno svojih. Miloš je večerjo z razvejanim rogovjem zavihtel na hrbet ter odskakljal domov, kjer ga je pričakovala brhka košuta in dva mala korenjaka. Med vojno so vsi mesojedci.

počasi in previdno

vseslovenska ekspanzija časopisa brca

Neverjetno. Časopis Brca počasi - a zanesljivo širi svojo mrežo. Na Štajerskem smo zato celo odprli svoje dopisništvo od koder nam je Manca, naša prva dopisnica iz Maribora (vključno s spremljevalno zasedbo rok'n'kids) poslala naslednjo reportažo.

Lovim deadline. Predlog članka (malo teksta za vmes, fotke so tako ali tako glavne).

Row, row,
row the
boat...

... čez eleganco ga ni ...

Prihod v cilj 2. runde po
prejeti prvi pomoči

internet: www.gaberkosir.com
e-mail: gaberkosir@yahoo.com

Gaber Košir s.p.

Technical Traffic Solutions
Tehnične rešitve v cestnem prometu

Titova 22
4270 Jesenice
Slovenija

Tel.: +386 41 521 481

VULKANIZERSTVO
Cop **AVTOOPTIKA**
d.o.o. CENTRIRANJE IN
MONTAŽA GUM

Ulica heroja Verdnika 23 a, 4270 Jesenice

Vulkanizerstvo: 04 58 33 400 Rač.-Tajništvo: 04 58 33 401
04 58 33 402 Fax: 04 58 33 410

E-pošta: vulkan.cop@g-kabel.si, www.cop.si

polovica radijske ekipe

konkurenčna
ekipa Radia
Triglav

Pa se je zgodila. Regata popularnih namreč. Zaka, 10. 9. 2005. Veliko je bilo zapisanega v raznoraznih časopisih in prilogah in tednikih, tako, da se ne bi ponavljali. Tudi mi smo bili zraven. Večni honorarci iz province. Naš skiper Tomaž, ta "močna" Špela, 2. moška moč Blaž in moja štajerska malenkost (pa ne po konstituciji). V 1. rundi smo jih namahali, da se je kar bliskalo. Tudi v 2. bi jih pa je fair play hudič vzel.

Eni so imeli infiltrirane profesionalce (Jani Klemenčič), drugi so si pomagali z dopingom (borovničke). Še sreča, da je še za nas nekaj ostalo.

Da smo si od silnega finiša malo opomogli. O tem, da smo resni pa zgovorno pričajo fotografije. Drugo leto gremo zopet.

Corpus delicti ali ta stara gara, ta stari se pa zabava

medium
tisk & design

Medium, d.o.o.
Zabreznica 53c, SI-4274 Žirovnica
Tel.: +386 (0)4 580 50 20
Fax: +386 (0)4 580 10 65
medium@medium.si
www.medium.si

Tisk
Oblikovanje

koledarji
rokovniki
propagandne in poslovne tiskovine
knjige
revije
brošure
embalaža

najnovejši hit 124 kanala prodajne TV Mreže

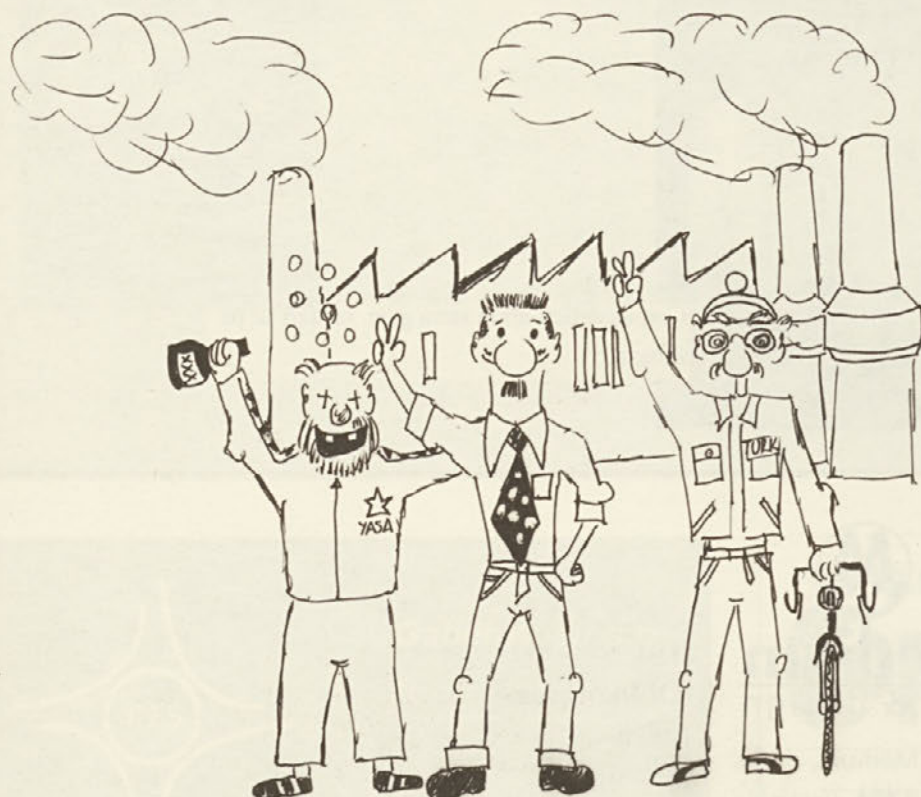
// Vam je dovolj ostankov neraztopljenega sladkorja v vaši skodelici za čaj? Se vam čaj zaradi dolgotrajnega mešanja ohladi, vam pa se ob spremljanju čajne žličke začne vrteti v glavi? Naredite temu konec! Predstavljamo vam nov revolucionaren izum, ki bo vaš jutranji čaj spremenil v čisti užitek! Samomešalna čajna žlička bo postala nepogrešljiv sestavni del vašega vsakdana. Narejena je iz specialne zlitine, ki ne povzroča alergij in je prijazna tudi do plombiranih zob, čaju pa ne spremeni okusa. Njena ergonomska oblika zagotavlja popoln stik z vašim jezikom hkrati pa posebej obdelani robovi izključujejo možnost poškodb pri njenem oblikovanju. Prav zaželeli si jo boste oblikovati še enkrat. Uporaba je tako preprosta in enostavna, da je primerna za vsakogar. Žličko enostavno postavimo v skodelico, pritisnemo gumb v držalu in že se čaj enakomerno in kvalitetno premeša. V tej ponudbi boste za neverjetno ceno 199 SIT dobili ne eno, pač pa kar šest Samomešalnih čajnih žličk. To pa še ni vse. Če pokličete v naslednjih petih letih vam popolnoma brezplačno podarimo še Samonapihljivo čajno skodelico, posebej primerno za vaše vsakodnevno čakanje na Zavodu za zaposlovanje. Kupci so več kot zadovoljni. Ofelija iz Notranjske: "Brez nje si ne znam več predstavljati življenje. Moj jutranji čaj z okusom Razmočene drobtine teden dni starega kruha je zdaj res pravilno premešan." Torej pokličite našo posebno telefonsko številko v naslednjih petih letih in vaše cenjeno naročilo bo takoj zabeleženo. Ne zamudite te izvrstne priložnosti in si zagotovite samo vaš komplet Samomešalnih čajnih žličk!"

Davek na nepotrebne predmete je vštet v ceno. V primeru reklamacij nas ne kličite!

Živel je delavec,
imel je vlado.
Lepo jo je redil.
Nekoč mu vlada
ukrade kos pravic,
zato jo je
- razpustil!
Demokracija,
ja -
a - ...

PREDVOLILNI PLAKAT ZA OBČINSKE VOLITVE

RAMBO - ZA JESENICE
JESENICE - RAMBA ZA ŽUPANA

VOLILNI PROGRAM

- VEČ ZELENIH POVRŠIJ ZA
~~POSADITVE~~ POLEŽAVANJE KLOŠARJEV
- OBČINSKE DONACIJE ZA
ALKOHOLNE PIJAČE
- GANJA SMOKE FREE ZONE ZA
JESENIŠKA OBČINO
- PRODAJA ALKOHOLA TUDI
PO ZZH NA PETRELU-AUTOCESTI
- USTANOVITEV DRUŠTVA
POVOSNIH ALKOHOLIKOV
- RUGLA NA GRMADO
- ZA TURKA NOV BICIKEL
- ZA RACA NOVE KATRO
- ŽUPANU PA PLAČE,
DATI SRCE PROPLAČE!

VAS RAMBO

križanka

										MOZOLJ	NEVA- REN ZAJEDA- LEC	RADIJ	SLAVIL- NA PESEM	RUSKI PEŠNIK (JEV- GENIJ)	MUSLI- MANSKI BOG	VEN- DAR, AMPAK
										GRŠKI OTOK	CIRKUŠKI ARTIST PRILAŠ- CANJE					
										PRIPRA- VA ZA NAKLA- DANJE						
										SE- STAVINA MALTE			MESTO V RO- MUNJI			
										SLAD- KOVOD- NA RIBA			MOŠTVO, EKIPA	NOR. GLAS, SKUPINA OČKA		
										SOLMI- ZACIJSKI ZLOG.		SLO. PUB- LICIST (DRAGO K.)	KRAD- LJIVEC TUJE Ž. IME		ŽENSKA, NESTRP- NA DO TUJCEV	NAE- LEK- TREN DELEC
										STANE SEVER						
										HOKEJIST JAN IZUMRLI VELIKI SESALEC			OSNOV- NA MERA	SANJE		
FURAN - brezbarvna org. tekočina STIFTAR - skakač, pripadnik verske ločine v 16. stol. ARAD - mesto v Rumuniji HASA - puščava v Saadski Arabiji AIONON - beseda brez naglasa	BITKA	VRSTA RAKA	GRŠKA MUŽA PESNIŠ- TVA	PAPIR- NATA KAPA	PIJAČA STARIH SLO- VANOV	PAVLE ZIDAR NEKDANJI HOKEJIST (DUŠAN)				AMER. ZVEZNA DRŽAVA			KATJA NOČ			BIBLI- SKA GORA
	IGRA NA SREČO									MESTO V ZDA			GRŠKI OTOK M. IME (BORO- SLAV)			
	VZPORED- NICE OBILKA ZDRAV- LJENJA									MIKRO- ORGA- NIZEM				GRŠKA CRKA GORA V HIMALAJI		
	ELEMENT HOJE									URBAN JAGODIC BREZBARV ORG. TEKOČINA		BESEDA BREZ NAGLASA VRSTA TROBILA				
	PISATELJ					PISANI LIST										
KRASO- TA					SKAKAČ OBALNA PU- ŠČAVA V SAVSKI ARABII							OTOK V MALIH ANTILIH DOM ŽIVAL				
ODRASLA ŽUŽELKA					JAPONSKA TRIVESTIC- NICA UDAREC PRI GOLFU				REKA V BOSNI	SIBIRSKA REKA BOKSARSKA ARENA			MOČNO MAMILO			
TU, TUKAJ (STARIN- SKO)				PAMELA ANDER- SON MLAKUŽA		OPERATERJI V BOLNI- ŠNICI LIJANA TRONTIČ							LOSOVO MESO	TINA NOVA- KOVIČ Ž. IME		ŠPANSKI PRED- LOG
FILMSKI VESOLJ- ČEK		ČASOPIS ZA ZABAVO	PRIPADNIKI ISLAMSKE VERE POPRAV- LJALEC UR									VEČ KLASOV PEVEC ISLAMOVČ				
IZID						SUMERSKA BOGINJA MATI ČIŠTENISAŠ (PETRO)						IGRALEC RYAN LONČENA PIŠČAL				
NAJVIŠ- JA GORA V TURČIJI						KLEMEN URH			OPROS- TITE (POG.)	PREŠER- NOVA PESEM					SKEPTI- ČNOST	KARTE ZA VEDEŽE- VANJE
HR. KOŠAR- KAR (ŽAN)						VAS NA PRIMOR- SKEM TIPKA					OKRAJ- ŠAVA ZA EKO- LOŠKO		LIDIJA HREN	SILVO TERŠEK ZVEZDA V ORLU		
	VORA V PLIN STANU PRIPADNIK HUNOV				VINOBOD- NA RASTLINA VEČANJE				PIŠTOLA, SAMO- KRES	ŠARA NEZEM- LJAN IZ TV SERIJE						
NEVA- REN VIRUS		IGRAL- KA GARD- NER		PRIPOMO- ČEK ZA RADIRANJE BIBLIJSKI OČAK							NEKDANJI KULT. MINI- STRICA (ANDREJA) IRSKI BRINOVEC					
STRINA, TETA				AMER. VESOLJSKA AGENCIJA NIKO TOŠ				VISOK ČLOVEK PAUL ANKA					VULKAN NA FI- LIPINJI LOUIS ARM- STRONG			
SLEPO ZAUPLAN- JE						UDELE- ŽENEC POLFI- NALA										
	STRANICA V PRA- VOKOTNEM TRIKOT- NIKU					STAR SLOVAN				NATRIJ			PISANA PAPIGA			Blaz

Nagrajenci prejšnje križanke so: **Tadeja Osredkar**, Kidričeva 4, 4270 Jesenice; **Marjeta Dolenc**, C. Revolucije 11, 4270 Jesenice; **Ljudmila Ilenič**, Bokalova 13, 4270 Jesenice
Čestitamo!!

Križanko s pravilnim geslom pošljite na naslov: **PP 10, Jesenice**. Izmed prispelih rešitev bomo izžrebali tri praktične nagrade. Imena nagrajencev bodo objavljena v naslednji številki Brce.

Brca

finančno podporo časopisu Brca lahko
nakažete na TRR: 05100 - 8011917703;
pripis za Brco

življenje
sreča, ljubezen, moč, neskončnost, odpustitve, prijateljstvo, radost, sanje, širokosrčnost, toleranca, ustvarjalnost, vztrajnost, zaupanje
fantastičnost, gibljivost, harmonija, izživljanje, jamaja, karma

avventura, brezpogojnost, cilj, gudež, dobroti, enost, fantazija

jamaja grafično oblikovanje
maja rostohar s.p.
ilirska cesta 3, 4270 jesenice
tel: 041 508 674
info@jamaja.si